

שבוע העליות

תפילה שהתקבלה

סיפור מאת אליהו סבח

ארץ ישראל - זה צמד המילים שאסור היה לנו לאומרם, אך היו גורמים לנו תקווה בכל עת שנאמרו. בשנת תש"ל (1970) עוד גרנו ברוסיה. אסור היה לנו אז להזכיר את שמה של ארצנו שכל כך כמהתי לה, ארץ ישראל. כל מי שנחשד ברצון לעלות לארץ ישראל היה מיד נאסר ונכלא במקום לא ידוע. בכל פעם שהיו מגיעות ידיעות מארצנו הקדושה, הייתי רואה דמעות שזולגות מעיניו של אבי, ואת פיו ממלמל תפילה חרישית.

היה זה ליל חנוכה. אבי נכנס לבית בשעת ערב מאוחרת, ועל פניו ניכרה שמחה מהולה בדאגה. הוא נכנס למטבח ודיבר שם עם אמי בשקט, אך מבין המילים הצלחתי לשמוע את צלילי השם של ארצנו האהובה, ארץ ישראל. נרדמתי תוך כדי חלומות על ארץ שמעולם לא ראיתי, אך נפשי כמהה לה, ארץ אשר היו מתהלכים בה יהודים בבגדי חג עם קורבנותיהם בזמן המקדש, ארץ אשר התהלכו בה התנאים, ארץ שנפשו של כל יהודי קשורה אליה.

למחרת בבוקר אבי כינס את כל משפחתנו, בדק שהדלת סגורה היטב, ובקול חרישי ובוכה בישר לנו שאנו עתידים לעלות לארץ ישראל לפני פסח. הוא הסביר לנו שלא נפליג ישירות לארץ, שהרי הרוסים אסרו על עלייה לארץ ישראל. יהיה עלינו לנסוע בדרך עקיפה, והוא נושא תפילה שנגיע כולנו לארץ ישראל בריאים ושלמים.

התחלנו לאסוף בחשאי את חפצינו החשובים ביותר. אני כמובן נאלצתי לוותר על הרבה מחפציי, שכן אבי הסביר לנו שכל אחד יוכל לקחת עימו רק מזוודה אחת קטנה כדי לא לעורר את חשדם של השלטונות שאנו יוצאים לבלי שוב.

הימים הבאים עברו עלי בצפייה דרוכה. מצד אחד שמחתי מאוד שאנו עולים לארצנו הקדושה ושם אוכל להתנהג כיהודי בגלוי ללא חשש מן השלטון, אך מצד שני חששתי מהבאות: מי יהיו חבריי שם? היכן אלמד שם? האם אסתדר עם השפה? היכן נגור? במה יעבוד אבי? ועוד המון חששות.

הגיע היום. אבא העיר אותנו בשעת בוקר מוקדמת. כולנו הבנו שאנו יוצאים כעת למסע ארוך. אמי ארזה במזוודה קטנה מזון לדרך. לקחתי את מזוודתי וביקשתי מיושב מרומים שנזכה להגיע בשלום.

לאחר שבועיים בדרכים הגענו לצרפת. כשרגליי דרכו על הקרקע חשתי הקלה עצומה. שוב אין אני צריך להחביא את יהדותי, שוב אין אני צריך להתבייש בעם שלי. יהודי גאה אני!

כעבור כמה ימים הגענו אל הארץ המובטחת. קשה לתאר במילים את ההתרגשות העצומה כשהתקרבו לארץ הנכספת וראינו לראשונה את קו החוף. דמעות זלגו מעיניי ובאוזניי נשמעו קולות הצהלה של הנוסעים האחרים. בליבי נשאתי תפילה לאבינו שבשמיים. "אבא יקר, התפללתי להגיע ולשוב אל ארצי ותפילתי התקבלה. אנא, שוב גם אתה אל ביתך, ובנה לנו את בית המקדש".

לוח בחירה

לפניכם תשע שאלות.

השיבו על שאלה מספר 5.

בחרו ארבע שאלות נוספות, והשיבו עליהן במחברת.

3 "בכל פעם שהיו מגיעות ידיעות מארצנו הקדושה, הייתי רואה דמעות שזולגות מעיניו של אבי, ואת פיו ממלמל תפילה חרישית". איזו תפילה לדעתכם מלמל האב? מדוע התפילה הייתה חרישית?	2 אילו הייתם בתקופה ההיא ברוסיה, האם גם אתם הייתם מחליטים לעלות לארץ, למרות הסכנות? הסבירו את דעתכם, תוך התייחסות לשיקולים שונים (בטיחות, זהות, הזדמנויות וכו').	1 השוו בין החיים ברוסיה לבין מה שהילד מצפה למצוא בארץ ישראל. מה ההבדלים העיקריים? כיצד לדעתכם הציפיות שלו ישפיעו על הקליטה שלו בארץ?
6 בסיפור מתואר מגוון רגשות שחווה הילד המספר. זהו שני רגשות מנוגדים שהוא חווה במהלך הסיפור והסבירו מדוע הוא הרגיש כך.	5 הציעו שם אחר לסיפור.	4 כיצד הסיפור הזה יכול לעזור לנו להבין טוב יותר את חוויית העלייה של אנשים שמגיעים לישראל היום? הציעו שתי דרכים שבהן אנחנו יכולים לעזור לעולים חדשים להרגיש בבית בישראל.
9 המשיכו את הסיפור. תארו את היום הראשון של הילד בישראל: מה הוא רואה? מה הוא מרגיש? אילו אתגרים הוא פוגש? איך הוא מתמודד איתם?	8 הילד מספר על הקושי להחליט מה לקחת איתו במזוודה הקטנה. אילו שלושה דברים הייתם לוקחים איתכם אילו הייתם במקומו? הסבירו את הבחירות שלכם.	7 דמיינו שאתם אביו או אמו של המספר. כתבו דף מיומן המתאר את החוויה שלכם במסע, תוך התייחסות לרגשות, לקשיים ולציפיות שלכם.

שאלה למחשבה:

מדוע בחרת בשאלות שבחרת?
מה היו שיקולי בחירתך?

